

ת"פ 37452/02/16 - מדינת ישראל נגד מחמד געאביס

ת"פ 37452-02-16

בית המשפט המחוזי
בירושלים

27 פברואר 2017

מדינת ישראל

מחמד געאביס

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

המאשימה

נגד

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד שחר מלול

הנאשם ובא-כוחו - עו"ד נאיל זחאלקה

מתורגמן לשפה הערבית - מר טארק אהראם

גזר דין

1. כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב האישום המייחס לו (לאחר שתוקן) ארבעה אישומים. לא נמצא טעם להביא את פרטי כל האישומים, אך אתן ביטוי לעיקרי הדברים, ובפרט נתונה חשיבות בהקשרו של גזר דין זה, לתיאור הקשר שבמסגרתו עשה הנאשם את שעשה ואתייחס לכך בהמשך. אישומים 1 - 3 מייחסים לנאשם, בשלושה אירועים שעיקרם דומה, פריצה לרכב, גניבת רכב ונהיגה ללא רישיון - עבירות לפי סעיפים 413ב ו- 413 ס'א לחוק העונשין, וסעיף 10 בצירוף סעיף 62 לפקודת התעבורה; אישום 4 מתאר עבירה שנועדה, מבחינת הנאשם וחבריו להביא לתוצאה דומה, ואולם המהלך הסתבר, ובאשר לא צלח הדבר, על הפרק, בתחילה, ניסיון לביצוען של עבירות אלה, בהמשך, אמנם, על הפרק גם פריצה לרכב וגניבתו, ושלביה הסופיים של העבירה נשוא אישום זה בניסיון הימלטות של הנאשם מניידת משטרה שדלקה בעקבותיו, שוב ללא רישיון נהיגה, וכל זאת תוך גרימת סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה. במסגרת אישום זה הורשע הנאשם בעבירות מקבילות להנ"ל, זאת בנוסף לניסיון פריצה לרכב וניסיון גניבת רכב, וכן בעבירה על סעיף 332(2) לחוק העונשין.

עמוד 1

ואולם, כאמור, בנסיבותיו של הליך זה נתונה חשיבות גם לרקע שפורט בחלק הכללי של כתב האישום. ואולם, נעשו המעשים במסגרת קשר ששותפים לו היו ארבעה, ואת שמותיהם אפרט על פי כתב האישום: אטרש, קנפו, אדלר והנאשם. וכך עבדה השיטה: אדלר וכנפו עשו לאיתור פרסומים בדבר מכוניות שהועמדו על ידי בעליהן למכירה (כגון ביד 2), ושהיה למעורבים עניין בגניבתן. בהמשך נוצר קשר עם בעלי המכוניות שביקשו למוכרן. אדלר ביקש מהמוכרים הפוטנציאליים למסור לידיהם את הרכב למען יוכל לבדוק, ובתוך כך דאג לשכפל את מפתח הרכב ולקבל מהמוכר את מספר הקודן. בהמשך, באמצעות המפתח והקודן עשו לגניבת המכוניות. המעורבים חלקו את התשלום, ותפקידו של הנאשם דן היה להסיע את כלי הרכב הגנובים לשטחי הרשות הפלסטינית בתמורה לתשלום עבור כל רכב. וכאמור, על פי האמור בכתב האישום, לפחות, עלה הדבר בידיהם שלוש פעמים, ובפעם הרביעית הסתבך המהלך, המשטרה עלתה על עקבותיהם, התפתח מרדף, ובסופו, לאחר שגרם נזק לשתי ניידות משטרה ולרכבים ולרכוש שפורטו בכתב האישום, נתפס הנאשם. כנגד שלושת המעורבים האחרים הוגשו כתבי אישום בבית משפט השלום, וכלפי הנאשם דן, נוכח העבירות שביצע בבריחתו, הוגש כתב אישום בבית משפט זה. בעקבות הודייתו והרשעתו ניתן בזה גזר הדין.

2. לשאלת מתחמי הענישה

א. תחילה פנו באי כוחם הנכבדים של הצדדים לדיון מקדים בשאלה האם ראוי לקבוע את מתחם הענישה לכל אישום בנפרד או, כטענת ההגנה, באשר על הפרק קשר אחד המקיף את כל העבירות שאף בוצעו בסמיכות מועדים רבה למדי, נכון מלכתחילה לגשת למתחם הענישה הרלוונטי הכולל.

ב. דומני, שהפתרון הנכון - משולב. בכל הקשור לגניבת הרכבים, יש אחיזה לטענות הסניגור שניתן ונכון לראות מלכתחילה את התמונה הכוללת: על הפרק אותן עבירות, אלה בוצעו בנסיבות דומות, באותה שיטה, עם אותם שותפים ובסמיכות מועדים. ייתכן שנכון היה להבחין בין העבירות כלפי הרכבים לבין העבירה שבמרכזה נהיגה ללא רישיון שהיא עבירה שונה מהותית מקודמותיה. על הפרק עבירה על פי פקודת התעבורה, אין זו עבירת רכוש כלל, ונותנת הדעת שבמישור זה היה מקום להבחנה. ואולם, המאשימה עצמה לא טענה בכיוון זה, ובאשר צורפה עבירת התעבורה הנ"ל בכל האישומים לעבירות כלפי הרכבים, אניח לכך

ואתייחס לכך במקביל. ואולם, ביחס לעבירה על סעיף 332(2) לחוק העונשין שהיא ייחודית לאישום 4, טיבה ומהותה שונים, חומרתה והסיכון הגלומים בה מייחדים אותה מכל קודמותיה, וראוי להגדיר מתחם ענישה נפרד. וכמקובל, לאחר זאת, נדרש בית המשפט גם להגדרת מתחם הענישה הכולל.

ג. אשר לעבירות כלפי הרכבים (לרבות הניסיון) ולנהיגה ללא רישיון. קובע אני את מתחם הענישה ביחס למקבץ העבירות מסוג זה כמפורט בכתב האישום על הטווח שבין 24 לבין 50 חודשים.

ד. אשר לעבירה על סעיף 332(2) קובע אני את המתחם על הטווח שבין 20 לבין 50 חודשים. בתוך כך אציין, שביחס לעבירה זו נודעת חשיבות רבה לשאלה האם הסיכון שנגרם הינו גם לבני אדם או רק לרכוש, והאם הסיכון שנגרם התממש, בין כלפי בני אדם ובין כלפי רכוש. המתחם דלעיל נקבע בשים לב לכך שהסיכון אף התממש ואולם, למרבה המזל, רק כלפי רכוש, אם כי נזקי הרכוש היו רבים.

ה. ולבסוף לשאלת המתחם הכללי הלוקח בחשבון את מכלול כתב האישום. לטעמי יש מקום לחפיפה חלקית, וקובע אני את המתחם על הטווח שבין 30 לבין 60 חודש.

3. טיעוני המאשימה ושיקולי החומרא

א. תחילה נטען לחומרת העבירות, היקפן, ושיקולי ההרתעה הנדרשים.

ב. לחובת הנאשם, אמנם, הרשעה אחת בלבד, אך היא מתייחסת, בין היתר, גם לעבירות רלוונטיות, והיא מתבססת גם על צירוף אישום לזה שיוחס לנאשם בבית משפט השלום בתחילה. בנקודה זו יצוין שהורשע הנאשם בעבר בגניבה, אם כי אין המדובר במישור הרכבים, והורשע גם בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נושא רלוונטי בשים לב לניסיון הבריחה שבמוקד אישום 4. ובמישור התעבורתי לחובת הנאשם מספר הרשעות שהרלוונטיות שבהן נוגעות לפחות לשני מקרים בהם נהג ללא רישיון. בעקבות ההליך שהתנהל כלפיו בבית משפט השלום, בשנת

2010, נדון לתשעה חודשי מאסר (ת"פ 1007-05-10). בעקבות הרשעתו האחרונה בבית משפט לתעבורה, ביום 8.1.2014, נדון לשמונה חודשי מאסר (ת"פ 1790-01-11), ושנים אחדות קודם לכן נדון גם לעשרה ימי מאסר (ת"פ 2689-11-11, גזר דין מיום 1.3.2012). ולמרות שידע את המשמעות הגלומה בנהיגה ללא רישיון, הנה אנחנו כאן.

ג. ועוד הדגישה המאשימה, ובצדק, את הנזקים שנגרמו בעקבות מעשיו של הנאשם. בתוך כך נזכרו הן המכוניות שנגנבו, והן הנזקים הרבים שנגרמו אגב ניסיון ההימלטות של הנאשם ונהיגתו הפרועה במהלך המרדף עד לתפיסתו. בכלל אלה, כאמור, שתי ניידות משטרה, ארבעה רכבים ועמוד תאורה.

4. טיעוני הסניגור ושיקולי הקולא

א. ראשית, טען ב"כ הנאשם, ובצדק, לקבלת אחריות ולחסכון בזמנו של בית המשפט. יינתן לכך משקל הולם.

ב. עוד הודגש, שחלקו של הנאשם במארג העברייני היה משני יחסית, נושא שקיבל ביטוי בסכומים הנמוכים ביחס לחבריו שקיבל מאטרש, הוא העבריין שביקש ממנו להצטרף, וכללית ניתן לאשר שעל פי פרק העובדות של כתב האישום, קיבל הנאשם סכומים נמוכים משל עמיתיו. ייתכן שיש בהערכת הסניגור שאלמלא כל הקשור בניסיון ההימלטות היה מצבו חמור מעט פחות, וייתכן שהיה חולק עם עמיתיו את ההתייצבות בבית משפט השלום.

ג. אף מקובל על בית המשפט שביחס לעבירות רכוש המופנות לרכבים אין לחובתו הרשעות קודמות, ועם זאת, ולמעלה מן הצורך אזכיר, שאין על הפרק נאשם שאין לחובתו עבר פלילי, ובכל הקשור לנהיגה ללא רישיון, זו עבירה בה הורשע כבר הנאשם בעברו, ויותר מפעם אחת.

5. הדין המסכם

א. דומה, אין חולקין שנדרש בית המשפט לייחס משקל של ממש לשיקולי ההלימה. זאת ועוד, גם

לשיקולים שבמרכזם הצורך להרתעתו האישית של הנאשם דן חשיבות רבה, וזאת בשים לב לכך שעל הפרק נאשם שתקופות מאסר קודמות, לא היה בהן כדי להעמידו על מקומו, ובפרט יודגש שהרשעות קודמות בגין נהיגה ללא רישיון, גם בהן לא היה די, כדי להבהיר לנאשם את האיסור המוחלט לגעת בכל הגה ללא רישיון. ומה גם שבעבירות אלה גלומה גם מסוכנות של ממש, שאף הוכחה בדרך בה נהג שעה שניסה להימלט בשלהי העבירה נשוא אישום 4. ולבסוף מצאתי להדגיש גם את הצורך להרתעת הכלל, באשר עבירות מן הסוג שעל הפרק, ובפרט עבירות רכוש כלפי רכבים ונהיגה ללא רישיון, הן, למרבה הצער, עבירות נפוצות, ובנסיבות אלה גם למסר שייצא מבית משפט זה חשיבות יתרה כלפי הציבור:-

המעשים המיוחסים למערער הם חמורים ביותר, ומבטאים זלזול בחוק ובזולת. התנהגות שכזו צריכה לגרור ענישה משמעותית ומרתיעה ביותר מאחורי סורג ובריח. כפי שציין בית המשפט המחוזי, המערער לא רק שגנב רכב הוא גם הגדיל לעשות וברח מנציגי החוק תוך סיכון ממשי של עוברי דרך. התופעה של סירוב נהגים לציית להוראות שוטרים, ובריחה מאנשי החוק תוך כדי נסיעה פרועה ומסוכנת ברכב, קיבלה בשנים האחרונות ממדים מדאיגים. 'חמורים במיוחד היא העובדה שרבים חוטאים בכך, אף שנהיר להם כי מעשיהם עלולים להסתיים בקיפוח חיי אדם או בפציעתם של נוסעים ונהגים תמימים הנקלעים, לרוע מזלם לכבישים בהם מתנהלים מרדפים מסוג זה' (בש"פ 2613/06 סרעיאה נ' מדינת ישראל, לא פורסם, 2.4.2006) [ע"פ 6681/09 אסלאם אלחטיב נ' מדינת ישראל, 13.1.2010].

עבירות אלה אף מהוות מכת מדינה:-

עבירה של גניבת רכב הוכרה זה מכבר כעבירה חמורה, הן על ידי המחוקק והן על ידי בית המשפט אשר עמד על הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה בגין ביצועה.. בעבירות של גניבת רכב התווה בית המשפט העליון מדיניות ענישה מרתיעה לצורך ביערה של התופעה אשר קנתה אחיזה במחוזותינו וטרם פסה מן העולם.. עבירות רכוש מחוללות מעגל נזק רחב - נוטלות קניינו של אדם, מערערות את תחושת הביטחון האישית והכללית וגוררת העלאת פרמיות הביטוח לציבור הרחב בשל ריבוי מעשי גניבה. נהיגה ברכב בתקופת פסילה וכל שכן נהיגה פזיזה ורשלנית תחת מרדף משטרתי, מעצימה את פוטנציאל הנזק ויוצרת סיכון משמעותי לכלל משתמשי הדרך, סיכון החורג מגדרו של רכוש וסופו עלול להתבטא בפגיעה בגוף וחלילה באובדן חיים" [ת"פ (י-ם) 58805-11-15 מדינת ישראל נ' מוחמד מחמוד 19.4.2016].

ב. בד בבד מקבל אני לחלוטין מפי בא כוחו הנכבד של הנאשם שנדרשת ענישה אינדיבידואלית, ובפרט מצאתי לציין את הודאת הנאשם ודברו האחרון בפני בית המשפט, המלמדים על קבלת אחריות מלאה למעשים. ויתכן שנכון אעשה אם אראה את הטעם הנוסף בדברי הסניגור שלמד מפרטי עובדות כתב האישום, שמלכתחילה, נועד לנאשם תפקיד יחסית משני במיזם עברייני, אשר, ועל כך אין חולקין, יזמו אותו האחרים. גם אם, על פני הדברים, את טענת הסניגור שחלקו של הנאשם גובל ב'סיוע' יש לדחות, לפחות מבין אני מניין הגיעה טענה זאת.

ג. בנסיבות אלה, נוטה הדעת לגזר דין, שיתייצב סמוך ל'נקודת האמצע' של מתחם הענישה הכולל אליו התייחסתי בשלביו הקודמים של הדיון, ולפנים משורת הדין, אטה את העונש במעט כלפי מטה מנקודת האמצע. זאת, לצד ענישה נוספת רלוונטית בממד המותנה.

ד. התביעה עומדת, בנוסף, הן על קנס והן על חילוט מכוניתו של הנאשם. באשר, אין מנוס מחילוט המכונית, נושא שאף הנאשם נכון היה לאשרו, באשר ממילא ירצה הנאשם מאסר ממושך, וכביטוי נוסף לערך שמוצא אני בהודייתו, אסתפק בחילוט הרכב, ואמנע מקנס.

6. **סוף דבר**, גוזר אני כדלקמן: -

א. מאסר לתקופה של 42 חודש, לחישוב מיום מעצר הנאשם, 2.2.2016;

ב. כמו כן, ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר אם יעבור בתקופה של 24 חודשים לאחר שחרורו עבירה נוספת לפי סימן ה'1 של פרק י' או סעיף 332 לחוק העונשין; או לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה.

ג. פסילת רישיון לרבות פסילה מלקבל רישיון, לתקופה של חמש שנים.

ד. רכבו של הנאשם מספר רישוי:....., יחולט.

זכות ערעור נתונה כחוק

ניתנה היום, א' אדר תשע"ז, 27 פברואר 2017, במעמד הצדדים.